

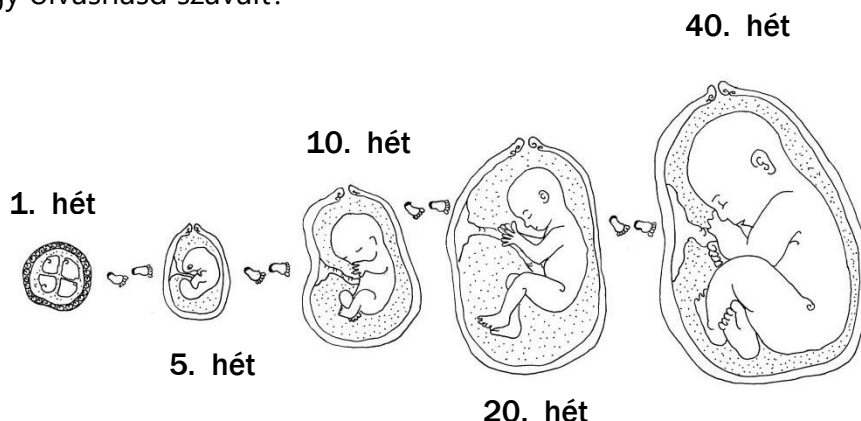
Magzatnaplóm

Rövidített és átdolgozott kiadás

”Nem anyuci testrésze, nem apuci ifjabb kiadása, nem közjóság és nem valaki tulajdona. Nem csoda, ha a magzat szeretné, hogy őróla, mint személyről szólna ez a kiadvány. Őróla, aki egy egyedi és megismételhetetlen ember.

Te is várod, hogy olvashasd szavait?

A Magzatnaplóm egy olyan hiánypótló mű, amely roppant érdekes szemszögből, a magzatok oldaláról mutatja meg a méhen belüli fejlődés fontosabb történéseit. A történet olvasmányos formában ad sok-sok orvosi információt mindazoknak, akik gyermeket várnak, gyermekvállalásra készülnek, vagy éppen azoknak, akik számára meglepetésként köszöntött be a kis "jövevény".

A könyv nem titkolt szándéka, hogy a baba fejlődésének megismerése erősítse az anya és apa természetes kötődését gyermekük felé, ezzel is segítve a szülőket, akik élethelyzetük miatt esetleg még vívódnak a baba megtartását illetően. Az író célja, hogy a természet ajándékaként megfogant kis életre mindenki örömmel mondjon igent, hiszen a megfelelő tájékoztatás minden megalapozott döntés alapvető feltétele.

Dr. Bálint Balázs
szülész-nőgyógyász
országos szakfelügyelő főorvos

Szerző: Badacsonyiné Solt Éva

Illusztrálta: Michna Ágnes

Nyelvi lektor: Dávid Csilla

Orvosi lektor: dr. Győri Júlia

Kiadó: Petrecz Sándor Alapítvány

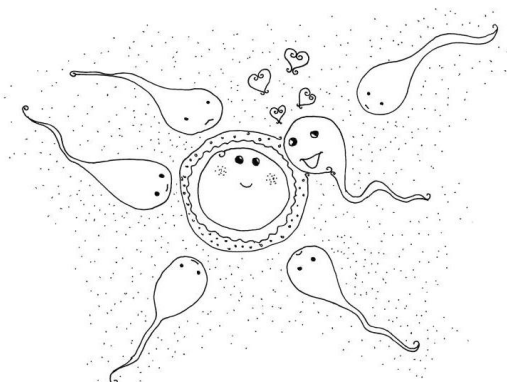
ISBN: 978-615-6483-03-4

www.hitvallo.hu

3. hét

*„Anyában létezem és fejlődöm
az ő szeretete etet és éltet engem.”*

Bumm! Egyik pillanatról a másikra. Na jó, nem. Igazából kb. 24 órába telt, amíg Anya és Apa egy-egy sejtje egyesült. Már megtermékenyülten itt létezem. VAGYOK! Mostantól egy egyedülálló és megismételhetetlen személy vagyok, egy komplett ember.

Ha már így alakult, arra gondoltam, írok egy naplót erről a 9 hónapról idebent. Neked, drága Anyukám, és neked kedves Olvasóm, minden magzatnak, gyereknek, felnőttnek és bárkinek, aki kézbe veszi ezt az írást! Szóval létrejöttem. Az egyedi genetikai állományom: 23 kromoszóma anyától és ugyanennyi kromoszóma apától. Apa! Köszí az X-et! Király, hogy lány lettem!

Igen, ez az X mostantól minden sejtemben benne lesz csakúgy, mint az egész 46 kromoszómából álló DNS-em is. Azaz egészen biztosan lány leszek, jöhetnek majd a csatok, hajráfok, fülbevalók, kényelmetlen cipők, nőnap csokik és anyák napi csokrok. No, de ne szaladjunk ennyire előre!

Mi van még a DNS-emben? Mostantól fix, hogy barna hajam lesz. Vajon mikortól engeded majd, Anya, hogy fessek? Tutira barna lesz a szemem is. Ennek örülök, mert a barna illik a barnához.

Egészen biztos, hogy kicsit hajlamos leszek a hízásra is. Jaj, ne már! Hát milyen szülők vagytok ti?! Pont ezt hagyni rám. Jó, értem én, hogy nem tehettek róla. Végül is ti is ezt kaptátok a szüleitektől. Nem baj, már itt elkezdem majd a tornát, benn a méhminőségemben.

Szóval most egy sejt vagyok össz-vissz. De nem akarok egysejtű maradni! Örülök, hogy élek, ahogy minden élő örül a létezésének. Fejlődni, növekedni akarok. Zsupsz!

Most ketté osztódtam, már kétsejtű vagyok. Hé! Ez nem is olyan nehéz! Akkor folytassuk! Kétszer kettő négy, már négy sejt alkot engem. Ha ez így megy, ripsz-ropsz száz- és ezersejtű is lehetek.

Ekkor még nem tudom, hogy 50 osztódás után már 100 milliárdnyi sejtből leszek, de még mindig ugyanazzal a 46 kromoszómával, ami leírja emberi mivoltomat külsőleg és picit belsőleg is.

Valahogy nincs itt maradásom. Valami hajt belülről, menni kell. Most nekiindulok ezen a petevezetéken vagy min, el egészen a méhig. Ott vár rám a méhmindenség, ahol beágyazódom. Még csak egy hete jöttem létre, de már szedercsírának hívnak a dokik. A csírám most kettéválik. Egyik részből lesz a köldökzsinór. Az nagyon fontos, az az én tápkábelem, amin keresztül jön a finom ennivaló Anyától. Azért csak semmi diéta, Anyamindenség!

Miért hívom Anyamindenségnek az anyukám? Mert ő jelenti számomra a világmindenséget ebben a 9 hónapban. Anyában létezem és fejlődöm, az ő szeretete etet és éltet engem. (Nem nyelvtörőnek szántam, de olyasmi, ugye?)

Szóval van ez a csírám. Ennek a feléből készül még magzatburok is, az borítja be a világomat, és vigyáz rám. S végül egy méhlepény. Milyen ez a lepény?

Később majd eszem almás lepényt, áfonyás lepényt, és egyesek még a spenótos lepényre is megpróbálnak majd rábeszélni. De ez nem olyan lepény. Telis-tele van hajszálerekkel! Ha kiterítenék, olyan szép mintázatú lenne, mint valami életfa, azt mondják. Ez a méhlepény lát el oxigénnel, mindenféle élelemmel, és távolítja el a keletkező salakanyagokat is. Salakanyag? Na jó, ezt meg kell értened.

Itt nincs se pelenka, sem angol wc.

4. hét

„Minden szép piros és otthonos”

Kezdem megszokni a magzati létet. Meleg van, minden szép piros és otthonos. Ha most, a 12. napon kettéválnék, akkor egypetűjű ikrek lennénk. De minek? Ne zavarjon össze, hogy 12. nap és 4. hét. Emlékezz vissza, az első két hétben még nem éltem!

Tehát nem lesz egypetűjű ikertestvérem, belőlem egy is elég a világnak, hadd legyek teljesen egyedi DNS-ű ember!

A génállományom, vagyis a DNS-em egy nagyon frankó cucc! Büszke vagyok rá, hogy ilyen szépen megcsavartam. Olyan formásan tekeredik, mint egy spirálfűzet drótja. A spirál valójában egy létra, ami ilyen érdekesen görbül. Milyen fokok alkotják a létrát? Bázispárokból állnak, ezek hordozzák az infókat rólam. Ha most kinyújtanám a DNS-em, letekerném szépen, lassan, akkor olyan hosszú lenne, hogy hatszor átsétálhatnék rajta a Holdig és vissza. Nem rossz, ugye? Azt kérdezed, hogy honnan tudok ennyi mindent? Hát, csak úgy, tudom. A lányok megérik a dolgokat. Neked hány bázispárod van egy-egy sejtgedben? Tippelj! Nagyjából annyi, mint nekem: kb. 3 milliárd darab. Nem rossz, ugye? Nos, van idebent 9 hónapom, ráérek. Akár meg is számolgathatnám őket pontosan. De azért most inkább offolom ezt a nagyszerű lehetőséget.

5. Hét

„Most kezdődik az agyam és a szívem kifejlődése.”

Mi van most velem? Hol tartok a növekedésben? Embriónak (más néven ébrénynek) hívnak már a dokik. Most kezdődik az agyam és a szívem kifejlődése.

Mit szólsz?

Mindkettő egyidőben.

Akkor melyik a fontosabb? Talán inkább a szívem.

Na, akkor ezt most el is döntöttem, nagyon remélem Anyamindenség és Apa is hallották. Szerintem mostantól jobb is, ha hozzászoknak, hogy majd én megmondom, hogy mi is legyen. Mindenkinek egyszerűbb, ha én szépen eligazgatom őket. Jó, lehet, hogy ez most még meglepően hangzik egy akkorka gyerek szájából, aki még csak egy mákszemnyi csöppség mindössze. De azért arra is gondoljatok, hogy én már egy komplett ember vagyok, saját DNS-sel, saját célokkal,

érzelmeikkel és azzal a vággyal, hogy végre a cuki szüleimet megölelhessem kívülről is, nemcsak így a méhmindenségen keresztül.

Ha már a saját érzelmeiknél és vágyaknál tartunk, hadd írjak le valamit! Egy dolog zavar csak, amikor Anya bablevest eszik.

– Anya! Te nem látod, hogy ez nekem nem jó? Nem érzed, hogy puffadnak a beleid? Úgy duzzadnak ilyenkor valami buta gázoktól, mintha épp egy lufit fújnál fel a születnapomra. Születnap? Torta! Milyen jó lesz együtt ünnepelni, és tortázni is! De te, Anyamindenség most inkább ne egyél tortát! Szerintem frankón kihányád. Hallod? Rá se nézz! – győzködöm Anyát, és elkezdek aggódni. Huh, na, örülök, hogy uralkodtál magadon, és nem etted meg. Kávé?! És azt ki engedte meg? Ja, hogy három cukorral... Hmmm, így nagyon fincsi. A cukrot már most szeretem. Édesszájú volnék?

6. Hét

„Anyá, képzeld! Már most dobog a szívem...”

Elkezdett valami dübörögni. Mi ez? Anya! Te dobolsz? Aztán észrevettem, hogy ez igazából belőlem jön. A szívem az! Dobog a szívem! Mostantól nem is áll meg! Amíg csak élek, itt fog dobogni. Jobb, ha hozzászokom a hangjához.

– Anya, képzeld! Már most dobog a szívem, 6 hetes koromban! – kiáltok fölfelé, hogy a „főnök” is hallja.

Dib-dob, dib-dob. Ilyen szép hangja van a szívemnek. Igazából most, hogy így hallgatom, egész jól hangzik. Pláne, hogy passzol a ritmus: az enyém és még Anyamindenség dobogása is idehallatszik a sejteken, szerveken keresztül. Mi egy szép, nagy egységben vagyunk. Mintha mindig is itt lettem volna, mintha mindig Anyában éltem volna. Végül is sejtszinten ez szinte igaz is.

Amikor Anya ilyen pici magzat volt, mint én (na jó, picit idősebb), 2 hónapos korában már kialakult benne az én petesejtem előalakja. Vagyis a Nagyikám hasában töltöttem 7 hónapot kvázi petesejtként! Aztán - képzeld csak - megszülettem Anyában, azaz megmaradtam benne, amikor ő született, ő vigyázott rám addig a napig (vagy éjszakáig), amikor apával együtt kifundáltak engem, és a két sejtjükből lettem én. Szóval a petesejt még nem én voltam, de egy részem. Azt mondják, hogy van sejtszintű memória, azaz emlékezés is. Izgalmas dolgok ezek! Micsoda kapocs, micsoda kaland! Majd elmesélem Nagyikának is! Biztos örülni fog neki.

Most már gyorsan nőök, nagyon gyorsan. El sem hinnéd!

1 millió sejtem keletkezik másodpercenként.

Érted? Másodpercenként!

Már kialakult a gerincvelőm, itt futnak az idegek, itt kötöm össze a testrészeimet az agyammal. Ez egy pöpec, hasznos dolog, azt hiszem. Örülök, hogy nem vizslatnak a dokik, de igazából ezt már meg is tudnám mutatni, a szívem, ami ilyen szépen dobog (dib-dob, dib-dob), az agyam és a gerincvelőm. Mindezek egy mákszemnyi méretben. Kicsi volnék? Mihez képest?

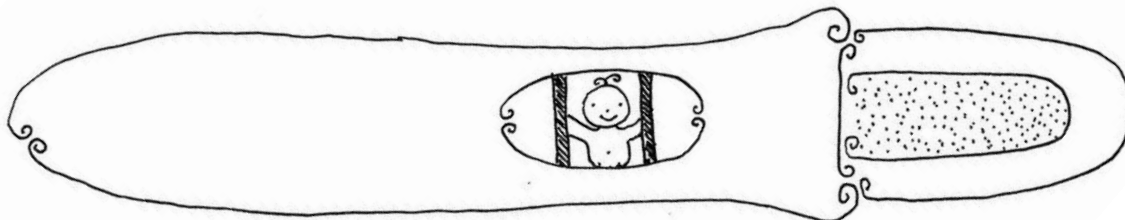
Mostanra már tízezerszer nagyobb vagyok, mint amikor megfogantam, létrejöttem. Nem állok le, ne félj! Percenként 100 ezer agysejtem alakul ki. Már most elmondhatom, hogy gondolkodom, tehát vagyok. Jó, mi? Vajon később is ennyit gondolkozom majd, vagy csak bambulok a tv és a telefon előtt?

7. hét

„Emberi szívem dobban, ember vagyok.”

Mostanra már tuti láttad a két csíkot a terhességi teszten. Vagyis tudod, hogy babát vársz! De jó!

Milyen idebent? Én próbálok mocorogni és rugdalózni, de ebből te még biztosan semmit sem érzel! Most egyelőre arra összpontosítok, hogy milyen vagyok, és milyen leszek. Emberi szívem dobban, ember vagyok. Mi más lennék? Krokodil vagy delfinbébi? Persze, hogy ember vagyok, csak nagyon kicsi. Még csak akkora vagyok, mint egy borsószem. Tudom, nem sok. De ígérem, hogy sokkal nagyobbra fogok nőni! A DNS-em azt mondatja velem, hogy menő és tehetséges leszek sok-sok mindenben! Például ügyesek lesznek a kezeim és az ujjaim, bár még ezek nem látszanak egyértelműen. De azért elkezdett kialakulni a kezem és a lábam is.

Mire használok majd a kezem? Hiszem, hogy kezeimmel a legfontosabb dolgom az lesz, hogy átölelem Anyamindenséget.

Most készül a légzőszervem, és az emésztőszervek is alakulgatnak. Már várom, hogy minden készen álljon. Persze olyan soha nem lesz, hogy a testem megálljon a változásban. Születésem után is folyamatosan fejlődök majd, jól tudom. Aztán egyszer csak elindul a "B" oldal, ahogy mondani szokták, s onnantól visszafejlődöm majd, felejték, ügyetlenedek, erőtlenedek, felejték, bocsi, ezt már mondtam. Áhh, csak viccelek, ez még nagyon, de nagyon messze van!

8. Hét

*„Különálló ember vagyok, saját vércsoporttal, saját DNS-sel,
saját aggyal és dobogó szívvel.”*

Már 1 vagy talán 1,5 centi nagy vagyok. Tudod, nehéz megállapítani, mert itt nincs vonalzó. Növekedés közben állandóan gondolkozom. Milyen jó, hogy van nekem ez a magzatburkom! Anyamindenség kicsit hidegebb testben szeret élni, de nekem itt, bent jó meleg van. Hát igen, Anya, benned mozgok és élek. De azért mégiscsak különálló ember vagyok, saját vércsoporttal, saját DNS-sel, saját aggyal és dobogó szívvel. Hihetetlen! Nagyon büszke vagyok magamra.

Döbbenet, hogy milyen gyorsan fejlődök!

Már megjelent a két agyféltekém. A helyén van a tüdőm, a hörgőim és a légcsövem is. A hasüregemben szép, nagy helyet foglal el a májam (mint legnagyobb mirigy), a dobogó szívem alatt. Egy darabig számolgattam a szívdobbanásaimat, aztán elvesztettem a fonalat. Annyi biztos, hogy születésemig 54 milliószor dobban majd meg. Anya, olyan jó élni! Köszönöm, hogy vagyok!

Szaporítószerveim is formálódnak már. Bizony ám! Én is szeretnék majd anyuka lenni, mert úgy látom, ennél nincs csodásabb élmény a világon. Mondtam már, hogy szájam is van? Nem véletlenül dumálok ennyit itt a naplómban.

Ha lenne ikertesóm és egymáshoz érnénk, a másikunk picit összerезzenne, elhúzódna. Ez is mutatja, hogy mi, magzatok érzékelünk és érzünk már 7-8 hetes korban is!

Érdekes, hogy egyszerre érzem magam nagyon szuverénnek és függő, ráhagyatkozó embernek is. Hogyan? Szuverén vagyok önálló testemmel, önálló érzéseimmel és gondolataimmal éppúgy, mint te. De függök is tőled, hiszen Anya, te tartasz életben engem.

Te kiktől függsz? Gondolkodtál már ezen?

Az állam biztosítja a közbiztonságot és a szociális hálót, a vállalatok a közműveket és az élelmiszereket, a tágabb családot és barátaid a lelki támogatást, és így tovább. Nem végzik tökéletesen? Egyikünk sem hibátlan.

A lényeg az, hogy talán csak az nem függ senki emberfiától, aki egy lakatlan szigeten él egymagában. Szóval, én függök tőled, ez azonban természetes. Ez nem tesz engem kevesebbé vagy értéktelenebbé cseppet sem. De nagyon rászorulok a védelmedre és a szeretetedre, Anya!

9. Hét

*„Még a szívverésem is látom,
mikor vagyok nyugis, és mikor izgulok.”*

Már 3 hete dolgozom a fülemen, de még nem vagyok tökéletesen elégedett a formájával. Nem is tudom, te mit szólnál hozzá, ha az egyik cimpa kicsit kisebb lenne, mint a másik? Ugye, hogy gáz? No, ezért vagyok ilyen alapos, és addig gyúrom, formálom, amíg már nekem is megfelel.

Az agyhullámaimat már másfél hete mérhetik, de azért reménykedem, hogy senki sem akar engem totálisan lenyomozni, azaz a hullámaim nem érdekelnek egyelőre senkit sem. De azért néha integetek, hátha mégis valaki éppen engem filmez.

Közben egy újabb dolgot kell megszoknom. Eddig a szívdobogás volt az, ami felborította a nyugalمامat, most bejött a csuklás. Anya! Tudom, hogy ez veled is előfordul néha. A csuklásod nekem idebent olyan, mint egy kisebb földrengés. De nem vészes, mert tudom, hogy okosan iszol rá egy kis vizet, aztán elmúlik. De nekem mi volna a csodarecept? Én egyszerűen nem bírom abbahagy-csuk-ni. Látod? Csuk. Már me-csuk-gint kezdő-csuk-dik. Rémes! Csuk.

Egy kis trükköt már kitaláltam, próbálok valami ijesztőre gondolni, magamra hozom a frászt, össze is rezzenek, és ilyenkor elmúlik. De mivel ijesztgessem magam?

Még a szívverésem is látom, mikor vagyok nyugis és mikor izgulok. Átlagosan 167-et ver a szívem percenként. „Ááááá, egy pók!” Na, jó. Ilyennel nem idegesítem magam, honnan jönne ide egy pók. Áh! Nem.

Nagy hírek

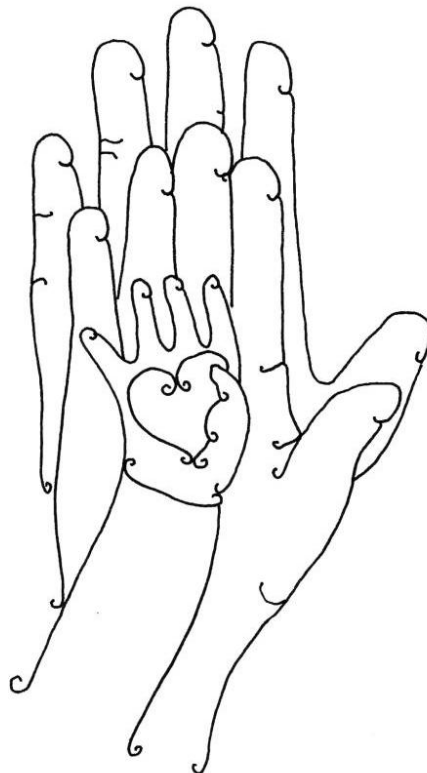
„Az első pillanattól ember vagyok.

Úgy mint te, Anya, mint te, kedves Olvasóm...”

Kilenc hetesen véget ért az embrionális korszakom. Egy új korszakba lépek, mostantól hivatalosan is magzat vagyok. Már nagyjából 1 milliárd sejtből állok, 4000 különálló anatómiai struktúrában. Vagyis 4000-féle sejtem van. Nem rossz, mi?

Mostanra a felnőtt emberekhez képest a szervezeti struktúráimnak 90%-a készen van. A 90% erősebb sulikban jó, gyengébbekben jeles osztályzatot érdemel. Te mennyit adnál? Mit szólsz az emberségemhez?

A helyzet az, hogy nincs minőségi ugrás a magzati fejlődésben. Onnantól, hogy az embrió a fogantatással létrejött, minden szépen, folyékonyan adja magát. Nincs drámai ugrás. Vagyis nincs más időpillanat, amire azt mondhatnák nekem: most lettél ember! A helyzet az, hogy az első pillanattól ember vagyok. Úgy mint te, Anya, mint te, kedves Olvasóm, mint minden felnőtt és gyerek, kortól, nemtől, lakóhelytől és egészségi állapottól függetlenül. Döbbenetes, hogy vannak olyan emberek, akik a meggyőződésüket rám akarják kényszeríteni, és azt szajkózzák, hogy nem is vagyok ember, amíg nem vettem levegőt odakint. Mondd, hogy te nem így gondolod! Hogy én értékes vagyok, fontos vagyok, emberi méltóságom van!

10. Hét

*„Kérlek, vigyázz rám, akarj engem,
bármilyen körülmények között is vagy!”*

A múlt héten eldöntöttem, hogy nekem a bal oldal a kedvencem, vagyis balkezes leszek. De azért nem kétbalkezes!

Anyamindenség! Az jutott eszembe, hogy vajon te mit szólna most hozzám? Félsz esetleg a terhességtől? Aggódsz, hogyan tudsz majd engem felnevelni?

Én nem tudom, milyen lesz ez a következő hét hónap idebent. Azt tudom, hogy ez a kettő, amit együtt töltöttünk, csodás volt! Tudom, neked nehéz lehetett a hányinger, a fáradékonyság és a rosszullétek. De nekem, idebent, maga a tökély!

Te egy tökéletes anyuka vagy!

Nekem a világelső!

A világ legcsodálatosabb szuperanyuja vagy!

Az én Anyamindenségem!

Anyacsodálatosságom!

Én olyan, de olyan nagyon szeretlek,

hogy arra nincsenek szavak!

Szerintem magzatként a saját anyukámban lenni a legjobb dolog a világon. Itt kapom meg azt az érzelmi biztonságot, amire szükségem van. Egyszerűen a te jelenléted által. Itt érek a te mindennapjaidnak változó, hirtelen és kiszámíthatatlan hatásai, amelyek felkészítenek engem arra, hogy a saját életem is tele lesz váratlan, új helyzetekkel, amelyekben helyt fogok tudni állni. A felnőttek ezt hívják rezilienciának, ami állítólag nagyon fontos része az intelligenciának. Persze ez engem nem izgat, csak örülök, hogy velem vagy. Ahogy itt érzem a jelenlétedet, és vigyázol rám, éppúgy az életben is tudni fogom, ha bármi baj ér, nem vagyok egyedül, van hová fordulnom, ott van a családom, akikre számíthatok!

Nem terveztél engem? Szűkös a keret? Nem érdekel, ha nem kapok flancos cuccokat, nem kell a neten látott dolgokkal dekorálni körülöttem semmit. Te kellesz majd, pelenkák és sima, használt

ruhácskák is jók. Hidd el, sok segítő kéz lesz körülötted, ha szólsz nekik! Segít a védőnői, a karitás, a helyi családok egyesületek, megannyi ember, te is meg fogsz lepődni!

Mert ők is tudják, amit én nagyon érzek, hogy az ÉLET a legfontosabb. Itt és most az én életem. Röviden ez így hangzik:

"Anyá! Nagyon szeretlek! Nagyon szeretek élni is. Kérlek, vigyázz rám, akarj engem, bármilyen körülmények között is vagy! Köszönöm! Puszil kisfiad/kislányod."

Nem túl hosszú így, de szerintem a lényeg átjön.

Hadd írjak magamról még ezt-azt. Mindkét kezemen ott virít már az öt-öt ujjacska, még lábujjaim is vannak. Pici embergyerek vagyok, akik itt éldegélek benned. Szerintem izgalmasabb így, hogy nem látlak téged, és te sem látsz engem. Ez a misztérium jobban összekovácsol minket, mintha egész nap képernyőn bámulnánk egymást.

Plusz egy újdonság! Mostanság elkezdtem pisilni is. Ilyet nem illik leírni egy naplóban? Bocsi, azt hittem, hogy érdekes lehet. A veséim szépen kifejlődtek, és a pisit a magzatvizembe ürítem. Nem bűdös, nem gond. Legalábbis már megszoktam.

Néha csak fogom a fejem, mármint megérintem a kezeimmel, és csodálkozom magamon. Vannak már formás csontjaim is. Most könnyű vigyázni rájuk, de ha majd pár év múlva sportolok, lehet, hogy itt-ott el fog törni egy-kettő közülük. De ebcsont beforr. Mármint gyerekcsont is beforr, nem izgulok. Az izmaim is alakulnak. Eddig nagyon érdekesen alakult, hogy a bőröm vékonysága miatt szinte átlátszó voltam. Így részleteiben láttam a belsőm fejlődését. A 8. hét óta megvastagodott a bőröm, és így vége a mozizásnak. A többit majd anatómiából tanulom szerintem. Mert én bizony elhatároztam, hogy orvos szeretnék lenni. Szolgálni az életet, a megszületendő és a megszületett emberek életét. Ebben is jól jöhet a kézügyesség, azt hiszem.

11. Hét

*„Nekem csak az fontos, hogy te szeretsz engem,
és én is mindennél jobban szeretlek.”*

Múlt héten kipróbáltam, hogy a szájamba veszem az ujjam. Jé! Ez egész finom. Egész jó kis elfoglaltság. Be a szájba, ki a szájból. Vicces. És közben még bele is iszom ebbe a langymeleg magzatvízbe. Ja, hogy a múltkor még éppen belepisiltem? Sebaj. Ez teljesen öntisztuló.

A fejemmel is sokféle dolgot tudok már véghez vinni. Mondjuk, forgatom, ha valami különös és váratlan dolgot észlelek. Mint például a múltkori eset, amikor Anyamindenség rálépett egy kisollóra, megszúrta a lábujját, felkiáltott, és én meg forgattam a fejem, hogy honnan jön a veszély, mi van? Aztán rájöttem, hogy semmi baj. Sóhajtottam egy nagyot, mert bizony, már ezt is tudok.

Sőt! Nyújtózom is, ha úgy tetszik éppen. Máskor nem tornázom, csak elmélázom. Anya, mostanság gyakran eszembe jutsz. Vajon milyen vagy? Szépnek tartanak az emberek? Engem nem érdekel, nekem biztosan te leszel a legszebb a világon. Szép a mosolyod? Én mindent megadnék érte, hogy már láthassam. Kedves a hangod? Ebben biztos vagyok. Már most is állandóan hallgatózom, hogy tényleg egy szavadat se mulasszam el. Remélem, amikor megnövök, akkor is majd szépen hallgatok a szavadra.

Tudod, nekem nem számít, hogy te egészséges vagy, esetleg valamilyen tartós betegséggel, netán bármilyen fogyatékossgal élsz. Nekem csak az fontos, hogy te szeretsz engem, és én is mindennél jobban szeretlek. Miért? Mert te vagy az anyukám, és én belőled vagyok. Nekem most jöhetnének akármilyen dokik, és mondhatnák, hogy választhatok másik anyukát magamnak, én akkor sem tenném. Te különleges vagy, te belőlem vagy, ja nem, én vagyok belőled. Mi örökre barátok leszünk, örök szeretettel vagyunk összekötve. Olyan jó nekem, Anya, hogy te vagy. Ugye, te is ennyire szeretsz engem?

Ne hallgass senkire, ha azt mondanák, hogy talán nem vagyok elég szép, elég erős, elég egészséges. Hidd el, én a világ legszuperebb kislánya leszek! Anya, kérlek, szeress engem úgy, ahogy én téged!

Jaj, még valami. Hadd írjam le azt is, hogy ha nem akarsz majd bajlódni a matekleckéimmal és más iskolai dolgaimmel, akkor semmiképp ne cigizz, ne igyál alkoholt, energiatalt. Ezek akadályozhatják az agyam fejlődését, ami később tanulási nehézségeket okozhat.

12. Hét

„Nézegetem a kezeimet, morfondírozom.”

Vajon mi ez az izé az ujjaimon? – kelek ezzel a kérdéssel ma.

Eddig ugyanis a saját testemről egész sokat tudtam, de most ez a valami egyszerűen nem ugrik be. Mi ez? Mire jó? Vagy mire rossz? Bár, nem hinném, hogy rossz lenne. Eddig minden kialakult testrészem jó, értelmes, hasznos, életrevaló.

Csak nézegetem a kezeimet, morfondírozom: „Jé, tényleg van itt a végükön valami új, ami eddig nem volt ott. Valami kemény, világos, fehéres színű lapocska.”

– Mi ez? - kattognak a fogaskerekek az agyamban, bonyolódnak a barázdák, kapcsolódnak az idegsejtek, és csak úgy izzanak bennem a gondolatok.

És igen! Végül megvan. Ez az öröm. Vagyis köröm.

Ez az, amit a nénik kifestenek, vagy leragasztanak egy kamukörömmel. Valamiért fontos, hogy mindenféle színnel és mintával díszítve legyenek ezek a lapocskák.

Arra jó, hogy szétszedjem a legó darabkákat, és elkezdjem a narancs hámozását. Arra rossz, hogy beszorul alája a rózsza tüskéje, és az nagyon tud fájni. Ráadásul folyton nő majd, ezért folyton vágni kell. Ha pedig játszom a játszótéri homokban vagy a kertben, tuti kosz megy majd alá, ami ronda fekete csíkként látszik majd. Anyamindenség mérges lesz miatta, és azonnal le akarja vágni!

– Jaj, ne! Mit csináljunk? – kérdezem aggódva, mert azt hiszem, hogy a körömvágás felér egy csonkítással.

– Úgyis visszánő. – jut eszembe.

De azért félek ettől a körömvágás dologtól.

Mondd, Anya, hogy biztosan nem akarsz bántani, hogy biztosan szeretsz és megóvsz engem minden bajtól! Kényszerhelyzetben érzed magad? Én mit mondjak?! Itt leszek még bezárva beléd több hónapig. Nem baj. Így jó.

Szeretlek.

Ki mást szerethetnék, hiszen nekem szó szerint
csak TE vagy a világon!

Te nem apának szülsz engem. Nem magadnak. Nem a nagyinak, nem a társadalomnak vagy valami politikusoknak. Jaj, dehogy! Az életnek szülsz engem, az anyatermészet rendje szerint, csodával határos módon jövök létre, s kilenc hónap után te hozol engem a világra.

Már megint sokat beszélek, szóval összegzem: a szíved alatt hordasz, majd a világra hozol, és egy kendőben hordozol, mint a világ minden táján más és más édesanyák. Ez az igazi kapocs minden nép, nemzet, kultúra, vallás és identitás között: az élet tisztelete és védelme az első pillanattól az utolsóig.

13. Hét

*„hogy meghallhassuk a várandósság szép, igaz és
teljes valóságát a szívdobbanásban!”*

Már 8 cm nagy vagyok. Most formálódnak a hangszálaim, kezdetben még csak hangínak a gégémbe, aztán egyre szebb és jobb szálakká válnak. Már most is szeretem a zenét, a nyugalmat, amit Anyamindenség érez, amikor lágy dallamokat hall. Ilyenkor az izmai ellazulnak, szíve lassan, nyugodtan ver, és nagy lélegzetvételeitől felfrissül a vérem oxigénszintje. Biztos vagyok benne, hogyha később énekelek neki vagy együtt muzsikálunk, az is ilyen jól esik majd Anyának.

Amúgy ma van a várandósság 100. napja. Arra gondoltam, az ilyet meg kell ünnepelni, ezért a mai napra – de csakis, kizárólag a mai napra – átadom a képzeletbeli tollamat Anyamindenségnek, hogy egy napig ő írassa a naplót. Nem szólok bele semmibe, ígérem, Anyuci!

“Köszönöm, Pindurkám! Hát, nem is tudom, hol kezdjem. Megleptél, hallod! Persze, mondanak ilyeneket, hogy „mit vártál az együttlétből, plazmatévét?” – de én mégsem gondoltam bele eléggé, hogy mi is vár rám. De utólag mindegy is. Amikor megláttam a teszten a két csíkot, ezerféle érzélem dúlt bennem egyszerre. Nevezzük válsághelyzetnek? Mindenképpen az. De mit lehet kezdeni egy

krízissel? Meg kell oldani. Mégpedig úgy, ha a nagy problémamasszát felosztjuk kisebb, kezelhető egységekre. Valahogy én is így csináltam. A szívem azt súgta, hogy vigyázni, óvni, szeretni kell téged. Az eszem pedig hozzátette, hogy a gondokat meg kell oldani, és akkor az út sokkal simább lesz. Ekkor még nem is tudtam, hogy mi is vár rám pontosan. De nem baj! Talán visszatáncoltam volna ijedtemben. Pedig valódi visszaút már nincs, legalábbis amíg nem találják fel az időgépet.

Tudod, a várandósság egy érzelmi hullámvasút. Az elején a hormonok egymásnak ugranak, sok a rosszullet és az émelygés. Az a legrosszabb, hogy ebben a helyzetben kérdezzetik az embert, akarja-e ezt. Hogyan dönthetnénk valamiről, aminek még csak a rossz oldalát tapasztaltuk meg? Amiből még csak a hányingert és a fáradtságot ismerjük? Ki mutatja meg a szép, igaz és teljes oldalát? Például a szívhangodat! Az olyasvalami, amitől elolvadtam. Ami 1000%-os meggyőző erővel bírt arról, hogy érted mindent és még annál is többet megtennék!

Ez az üzenetem minden anyának és jövőendő anyának. Bizonytalanok vagytok? Kérjétek meg az orvost, hogy hallgathassátok meg a baba szívdobbanását! Ezzel egy cseppet lefűleljük a csodát, és kihallgatjuk a bennünk zajló teremtet. Üzenem minden mostani és jövőendő orvosnak, döntéshozónak: segítsétek a krízisben levő kismamákat, hogy meghallhassuk a várandósság szép, igaz és teljes valóságát a szívdobbanásban! Hadd kapjuk meg a valódi információkat magzatunkról: megvannak az ujjacskái és lábujjai, dobog a szíve, fejlődik az agya. Ha most egy orvosi fogó nyúlkalna feléje, ő tudatosan menekülne a veszély elől.

Mielőtt elfelejteném, Neked pedig köszönöm, Kincsem, hogy megírod ezt a naplót. Nagyon jó, hogy bepillantathatok életed rejtett csodájába. Ölel, Édesanyád"

Köszí, Anya! Most ennyi fért bele, jövő héten pedig ismét én folytatom a naplót! Pussz-pussz! Nagyon szeretlek.

Te is babát vársz?

Ha krízisként éled meg, ne gondold, hogy egyedül vagy hagyva ezzel. Összegyűjtöttem neked olyan szervezeteket, ahol kedves, megértő emberek várják hívásodat, hogy együtt találjatok megoldást:

- Alfa Szövetség

Telefonszámok: 30-541-0573, 30-922-6775

(bármikor hívható)

Email: kapcsolat@alfaszovetseg.hu

Honlap: www.alfaszovetseg.hu

Segítségnyújtás: terhességi teszt, titkolt terhesség, babakelengye adományozása, jogi tanácsadás, tizenéves felkészítése a szülésre, anyaoththoni elhelyezés, nyílt örökbefogadás közvetítése és végigkísérése

- Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány

Telefonszám: 20-383-4023

Email: orokbefogadas@baptistasegely.hu

Honlap: www.baptistasegely.hu

Segítségnyújtás: tanácsadás, lelki-érzelmi támogatás, orvosi vizsgálatok megszervezése, anyaoththoni elhelyezés, nyílt örökbefogadás közvetítése és végigkísérése

- Bölcső Alapítvány

Telefonszám: 20-944-3566 (éjjel-nappal hívható)

Emailcím: bolcso1@gmail.com Honlap: www.bolcso.hu

Segítségnyújtás: orvosi vizsgálatok megszervezése, tárgyi támogatás, várandósság idejére lakhatás biztosítása, nyílt örökbefogadás közvetítése és végigkísérése

- Együtt az Életért Egyesület

Telefonszám: 30-598-0198 (munkaidőben hívható)

Email: kapcsolat@egyuttazeletert.hu

Honlap: www.egyuttazeletert.hu

Segítségnyújtás: tanácsadás, nyílt örökbefogadás

- Fészek Az Örökbefogadókért és Örökbefogadottakért Alapítvány

Telefonszám: 30-929-7062 (reggel 6-tól este 22-ig)

Email: info@feszekalapitvany.hu

Honlap: www.feszekalapitvany.hu

Segítségnyújtás: jogi tanácsadás, tárgyi segítség nyújtása, nyílt örökbefogadás közvetítése és végigkísérése, mentális és pszichológiai támogatás

- Kiáltás az Életért Egyesület

Telefonszám: 70-225-2525 (Éjjel-nappal hívható)

Email: eletadokozpont@gmail.com

Honlap: www.terhessegkozpont.hu

Segítségnyújtás: terhességi teszt, tanácsadás, lelki-érzelmi támogatás, orvosajánlás, tárgyi segítségnyújtás

- Várva Várt Alapítvány

Telefonszám: 30-329-7315

Email: info@varvavart.hu

Honlap: www.varvavart.hu

Segítségnyújtás: tanácsadás, tárgyi segítségnyújtás, nyílt örökbefogadás, krízisgondozás, prevenció, mentor program

Tetszik a történet? Érdekel a folytatás?

Rendeld meg a teljes könyvet a www.hitvallo.hu című oldalon.

Másnak is olvasnia kellene e sorokat?

Add tovább a füzetet, vagy ajánld a honlapot,
ahonnan ingyenesen letölthető:

www.hitvallo.hu